

værnepligtige; dertil maa jeg bemærke, at denne Bestemmelse har slet ingen practisk Betydning, undtagen i alt Fald med Hensyn til Reserveofficererne; thi for de øvrige Officerer af Linien kommer det slet ikke til Anvendelse, det er altsaa en tom Phrase. Den ærede Taler sagde forrige Gang han talte, at en Officer, naar han fik sin Afsked, var bedre tjent med at faae en Sum eengang for Alle end at faae en lille livsvarig Pension. Det troer jeg ikke! Jeg troer, at mere end $\frac{1}{10}$, maaskee de 99 af 100 hellere vilde foretrække at faae en lille Pension end en nogen større Sum eengang for Alle.

Tald: Jeg skal ikke længe trætte Forsamlingen med at indbegaae de Bemærkninger, som ere fremførte af den ærede Ordfører, da han i det Væsentlige har ladet de Sætninger, som jeg udtalte, og de Grunde, hvorpaa jeg støttede Reserveofficerernes Ret, være uberørte. (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet. De skulle nok blive berørte.) Saavidt jeg hørte hans Foredrag, dvælede han fornemmelig ved det Spørgsmaal, om Reserveofficererne kunde være værnepligtige eller ikke, et Spørgsmaal, som jeg med Hensyn til deres Adkomst anseer for aldeles uvæsentligt, fordi det er en Kjendsgjerning, at Størstedelen af Reserveofficererne ikke henhører til de Aldersklasser, paa hvilke Værnepligtsloven finder Anvendelse, og de Øvrige, der virkelig høre til de værnepligtige Aldersklasser, ere paa saa Undtagelser nær fremmede til Officerer paa Grund af den Tjeneste, de som Frivillige have ydet, forinden Loven om almindelig Værnepligt udkom, og det vilde dog vistnok være aldeles uretfærdigt, at give denne Lov en saadan tilbagevirkende Kraft, at man derved berøver disse Officerer en Rettighed, som de ved deres tidligere Tjeneste havde erhvervet sig. Derimod skal jeg tillade mig at indbegaae enkelte andre Bemærkninger af ham. Jeg tænkte nok, at han vilde slaae ind paa den Vej, at det foreliggende Forslag skyldte Krigsbestyrelsen sin Tilværelse, og i Overensstemmelse med, hvad jeg nys tillod mig at fremsøre, gjentager jeg, at, naar den ærede Ordfører har udtalt sin Beslagelse over, at den nuværende Krigsminister anseer det for uærdigt, som den tidligere har foreslaaet, da anseer jeg denne Uttring for ubesøjet, eftersom

det omhandlede Forslag mere skylder Folkethinget end Krigsbestyrelsen sin Tilværelse. Naar man paabyder en Mand at fremkomme med et Forslag, og udtrykkelig nævner de Bestemmelser i samme, som man vil gaae ind paa, saa kan jeg ikke indsee Andet end, hvad enten han billiger disse Bestemmelser eller ikke, saa maa han, for at faae Sagen afgjort, gaae ind paa samme, og Ansvaret paahviler ikke ham, der var stillet under den bydende Nødvendighed, men dem, som fremkaldte denne Nødvendighed. Da Krigsbestyrelsen tidligere aldeles bestemt har udtalt sin afsigende Mening om, hvorledes denne Sag burde afgjøres, saa kan man ikke nu, efterat Thinget har givet Impulsen til, at man er slaaet ind paa en anden Vej, kaste Ansvaret herfor tilbage paa Krigsbestyrelsen. Efter min Formening kan ingen Anden end Thinget have Ansvar for, at Forslaget foreligger i den nærværende Form, og navnlig kan den ærede Comité og den ærede Ordfører ikke fralægge sig Ansvar. Hvad Ordføreren specielt angaaer, da gjælder denne Bemærkning kun hans Optræden iaar; thi, gaae vi lidt længere tilbage i Tiden, da vil han ved at oplæse for Thinget sine egne, under Mødet den 21de Januar s. A. fremførte Uttringer, deri finde det bedste Forsvar for mine Forslag, og dette kunde maaskee tillige give ham nærmere Oplysning om, hvorledes han tidligere har betragtet Reserveofficerernes Værnepligt. Jeg for min Deel tvivler ikke paa, at, naar man skal ansee Linieofficererne fritagne for Værnepligt — (Tscherning: Det skal De ikke) men vil den ærede Rigsdagsmand da ikke stille et Forslag om, at de Linieofficerer, som ere værnepligtige, ingen Gage skulle oppebære, saalange deres Værnepligt varer (Nei!), ja, da formener jeg dog, at det One er aldeles lige saa besøjet som det Andet (Nei!); have Reserveofficererne Rettigheder, saa maae disse Rettigheder være ligesaa hellige ligeoverfor Staten, som Linieofficerernes, og, vil man undrage hine deres Ret, fordi de henhøre til de Værnepligtiges Aldersklasse, saa kan jeg ikke indsee, at Uretten vilde blive større, om man behandlede Linieofficererne paa lignende Maade. (Det er en ganske anden Sag!). Ja, naar man saaledes vilkaarlig og efter For-